

ешъ отде съмъ. Вижъ, какъ се мре за България“ ... Следъ извършената религиозна церимония Измирлиевъ помолилъ властитъ да повикагъ съгражданина му х. Милана Памукчията, когото задължилъ да разкаже всичко на майка му. Следъ това той се качва на стола, обръща се къмъ събралия си народъ съ думитъ: „Колко сладко е да се умре за сво-

Фиг. 32. Паметника на Георги Измирлиевъ — Македончето.

бодата на отечествот!“ („Dulce et morire pentru patria“¹⁾) спокойно си туря брънката на врата, ритватъ стола и той увисва на вжжето. И угасва завинаги внушителниятъ му погледъ, който така открито посрещналъ незавидната сждба,

1) Р. Радославовъ — Следствие отъ Кримската война стр. 71. 1878 година